

אני מדברת בשם אלה...

אני מדברת בשם אלה, שייכים לדור אחר, שלא זכו לאבחנה של אוטיזם בילדותם. כל אותם שנולדו בשנות החמישים ועד שנות האלפיים, והוגדרו וטופלו כחולי נפש — על סמך תסמינים שהיום מוכרים כאופייניים לאוטיסטים בתפקוד גבוה (אספרגר).

אנחנו, האוטיסטים...

מבזבזים שנים בניסיון להבין איפה אנחנו, מי אנחנו, מי האחרים, מה המקום שלנו בעולם. בקלות דעת, משבצים אותנו באחת הקטגוריות: "מוזר", "חריג", "משוגע", "לא יציב", "אקסצנטרי" — כולן תחת קטגוריית "הפרעה נפשית". רבים מאיתנו חוו אשפוזים פסיכיאטריים.

הטיפול לא עזר. אבל הפסיכיאטרים התעקשו — ונשארנו תחת השפעת תרופות הרגעה, נירולפטים ושאר עינויים במשך שנים רבות.

האבחנות ניתנות מבלי לקחת בחשבון מי אנחנו, אלא לפי מה שצריך שנהיה.

בוחנים אותנו לפי ה-DSM-

מנסים טיפול אחד, ואז עוד אחד.

גם זה לא עוזר.

"אולי ננסה משהו אחר!"

המבחר רחב, הרופאים נדיבים — מחלקים בלי הגבלה.

לא עוזר?

"ננסה שוב"...

כך נבנית ודאות סביבנו.

הסביבה מושפעת, ואנחנו עצמנו משתכנעים שאנחנו באמת "לא בסדר".

הדיכאון זולג פנימה ואי אפשר למצוא את הדרך החוצה.

ואז באים החלוקים הלבנים ומסבירים:

"ילדות קשה, הסתגרות, בלבול, חוסר יכולת חברתית"...

המשפחה והחברים מצטרפים:

—זה באשמתך!

—תתאמץ!

—תשתנה!

—אתה חייב! אתה חייב! אתה חייב...

השנים עוברות, הילדות נשאר זיכרון רע, אנחנו מתבגרים — עקומים, ואחר כך

מזדקנים...

ואז, שנים רבות אחרי, פתאום ניצוץ קטן מאיר את הרפואה:

אוטיזם!

"וואו! איך לא חשבנו על זה קודם?"

זה מאוחר מדי.

הגיע האבחון הנכון – ועכשיו את, קטנה אוטיסטית, תסתדרי לבד.

אתם יודעים מה? זה קשה. קשה מאוד!

האבחון לא משנה הרבה.

מאוחר מדי.

כבר אין תמיכה מהמשפחה, מהסביבה, מהמוסדות.

עדיין מתמודדים עם ההכחשה של אחרים.

עדיין נראים כמו יצורים לא ברורים, קצת מטופשים.

החברים כבר מזמן התרחקו, נמסו עם השנים.

מאוחר מדי.

ברגע שתיבת "חולה נפש" מסומנת – כמעט אי אפשר לעשות כלום.

זו חותמת לכל החיים.

אפילו אם תבכו:

– אבל זה לא נכון! אני אוטיסטית, זה לא אותו דבר!

– נו אז? מה זה משנה?

כן, אפילו עונים לך:

"מה זה חשוב?"

עבור אחרים זה כנראה באמת לא משנה.

מה הם יודעים על אשפוזים פסיכיאטריים?

על טיפולים שהפכו אותנו, האוטיסטים, ליצורונים פרימיטיביים?

מה הם יודעים על הבדידות שלך?

על הצורך הנואש להבין מי את מול העולם הניורוטיפי?

על החשדנות שלך?

על האי-הבנות?

על המצוקות?

על החרדות?

על הכעסים?

ועל המשאלה האינסופית:

שמישהו יבין אותך. שיקבל אותך. כמו שאת. אוטיסטית.

ניקי ורד-בר

<https://www.nikibar.com/autisme/diagnostics-tardifs.html>